

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 5017/19
16.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Младена Николића, председника већа, судија Драгољуба Јанковића и Александре Поповић, чланова већа, у парници тужиоца „Гоша Узор“ ДОО у стечају Смедеревска Паланка, чији је пуномоћник Душан Младеновић, адвокат из Пожаревца, против тужених: 1. АА из ..., 2. ББ из ..., 3. ВВ из ... и 4. Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво-одељење у Пожаревцу, ради утврђивања права својине, вредност предмета спора 4.000.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужених, изјављеним против пресуде Привредног суда у Пожаревцу П 465/18 од 27.06.2019. године и решења истог суда П 465/18 од 26.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2019. године, донео је:

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Пожаревцу П 465/18 од 27.06.2019. године у ставу 1. и 3. изреке.

II УКИДА СЕ решење Привредног суда у Пожаревцу П 465/18 од 26.07.2019. године.

III ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Изрека првостепене пресуде гласи:

„1. УТВРЂУЈЕ СЕ према туженима АА, ВВ, ББ сви из ... и Републици Србији, да тужилац, Гоша Узор ДОО у стечају Смедеревска Паланка по основу одржаја има право својине са обимом удела од 8845/11400 на стамбено-пословној згради површине 114 м², адреса објекта ..., на кп.бр.... као и право коришћења са обимом удела 8845/11400 кп.бр. ... потес или улица и кућни број ..., земљиште под зградом-објектом површине 1 ар 14 м², уписано у лист непокретности ... КО

2. ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је тужилац Гоша Узор ДОО у стечају, према туженима АА, ВВ, ББ сви из ... и Републици Србији, на основу одржаја и правног посла, има право својине са обимом удела од 2555/11400 на стамбено - пословној згради површине 114 м², адреса објекта ..., на кп.бр. ..., као и право коришћења са обимом удела 8845/11400 кп.бр. ... потес или улица и кућни број ..., земљиште под зградом - објектом површине ар 14 м², све уписано у Лист непокретности ... КО

3. ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени АА, ВВ, ББ сви из ... и Република Србија, да тужиоцу солидарно исплате износ од 534.827,64 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде побијајући је у ставу 1. и 3. изреке жалбу су благовремено изјавили тужени АА и ВВ.

Жалбу су благовремено изјавили и тужени ББ и Република Србија, с тим што побијају првостепену пресуду у погледу одлуке о трошковима.

Тужени АА и ВВ, благовременом жалбом побијају и решење од 26.07.2019. године о исправци побијане пресуде.

Тужени АА и ВВ, првостепену пресуду побијају из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку указујући да су истакли приговор пресуђене ствари, те чињеница да је сада тужбом као четвртотужени формално укључена и Република Србија не мења ништа јер је реч о истом предмету спора, реч је о истом тужиоцу и реч је о истом стамбено-пословном објекту. Указују да је изрека пресуде неразумљива јер се у ставу 1. не наводи зашто и у ком својству сви наведени тужени треба тужиоцу утврђена права да признају и трпе, па је у смислу жалбених навода предложено да се првостепена пресуда у побијаним деловима укине и тужба одбаци. Трошкове поступка су тражили и определили.

Тужени ББ у жалби наводи да није дао повод тужби да је признао тужбени захтев те да није дужан да сноси парничне трошкове сагласно члану 156. став 1. Закона о парничном поступку. Предложио је у смислу жалбених навода да се жалба усвоји а побијано решење преиначи. Трошкове је тражио.

Република Србија у жалби против одлуке о трошковима истиче да није давала повод тужби да је постављени тужбени захтев у одговору на тужбу оставила суду на оцену те је истакла да како тужбени захтев оставља суду на оцену, да трошкове овог поступка не треба да сноси Република Србија без обзира на исход јер ничим није допринела да трошкови настану. Предлаже да се у побијаном делу првостепена пресуда преиначи или укине. Трошкове поступка је тражила.

У жалби против решења о исправци од 26.07.2019. године тужени АА и ВВ истичу да је ова допуна ожалбене пресуде неправилна и неоснована и када би се дате речи „из тачке 1 ожалбеног решења унеле у изреку пресуде остаје енигма на које се тачно то тачке мисли и односи“. Указујући да је реч о пресуђеној ствари у смислу жалбених навода предлаже да се побијано решење укине.

Испитујући правилност побијане пресуде и побијаног решења, а на основу члана 386. и 402. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да су жалбе тужених у односу на пресуду неосноване, а да је жалба тужених АА и ВВ у односу на решење о исправци основана.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Побијана пресуда донета је без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10 Закона о парничном поступку на коју повреду се у жалби позивају АА и ВВ, а насупрот жалбеним наводима ових тужених, првостепена пресуда у деловима у којима је они побијају, није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку а на коју повреду наводима у жалби наведени тужени указују. Супротно наводима из жалбе изрека првостепене пресуде је разумљива с обзиром да је првостепени суд у ставу 1. изреке јасно утврдио право својине тужиоца на тачно одређеном уделу потпуно идентификоване непокретности. Првостепени суд је дао довољно јасне разлоге за своју одлуку, тако да побијана пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према стању у списима, тужилац тужбеним захтевом који је коначно прецизирао захтева да се утврди да је тужилац по основу одржаја стекао својину са обимом удела 1/1 на предметној непокретности. Евентуалним захтевом тужилац тражи

утврђење на истој непокретности у обиму удела од 8845/11400 ближе прецизирајући тим захтевом и границе у складу са налазом вештака.

Првостепени суд је делимично усвојио примарни захтев као у ставу 1. одлуке а делимично га одбио као у ставу 2. изреке.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда тужени АА уписан је као власник предметне објекта и као носилац права коришћења на парцели ... са уделом 100/114 док је тужена ВВ корисник парцеле са уделом 4/114, тужени ВВ са уделом 10/114 и наведена парцела ..., земљиште под зградом површине 1 ар и 14 м² је државна својина, а настала је од дела парцеле старог премера ... КО ... те парцела ... КО ... конкретно одговара делу парцеле ... на ком се налази зграда – објекат који је некад носио кућни број ..., затим ..., а потом ... у улици ... која је променила назив у ..., што се све утврђује из Уверења РГЗ-СКН Смедеревска Паланка од 21.08.2014. године, преписа поседовног листа Геодетске управе у Смедеревској Паланци од 01.11.1990. године и 14.03.1984. године те преписа поседовног листа РГЗ-СКН Смедеревска Паланка од 16.01.2001. године те исказа сведока и заступника тужиоца.

Даље је утврђено да је парцела ранијег премера 604 била власништво ГГ те је касније национализована, а решењем СО Смедеревска Паланка од 07.01.1965. године одређени делови непокретности на парцели 604 враћени су удовици покојног ГГ, ДД и то конкретно пословне просторије површине 53,48 м² као и пословне просторије од 26,90 м² као и два посебна стана у згради на парцели број 604. Уговором о продаји од 16.11.1963. године ЂЂ продаје правном претходнику тужиоца део зграде на парцели ... у ... који је опредељен тако да је продао део зграде у којој се налази продавница „Челик“ а састојала се од радионице, гараже и осталог.

Правни претходник тужиоца је уговорима о купопродаји од 24.03.1966. године купио од продавца ЂЂ и ЕЕ пословне просторије 53,45 м² на парцели 604 као и два стамбена одељења површине 20 м² и 15 м², а уговори од 24.03.1966. године оверени су пред надлежним судом и на исте је плаћен порез на промет непокретности.

Правни претходник тужиоца Трговинско предузеће „Узор“ Смедеревска Паланка по потврди АПР БД 83830/2016 регистровано је решењем Фи-72/54 од 22.06.1954. године. Дана 26.12.1958. године као даном ступања на снагу Закона о национализацији најамских зграда грађевинског земљишта национализована је и постојала друштвена својина зграда у ... у улици ... која се налази на кат. парцели ... уписана у ЗКУ ... КО У национализованој најамној стамбеној згради у улици ... која се налази на кат. парцели број ... уписана у ЗКУЛ ... КО ... а по решењу СО Смедеревска Паланка одељења за финансије од 07.01.1965. године њеним ранијим сопственицима ЂЂ и ЕЕ удовици ГГ у поступку денационализације ставом 3. решења оставља се у својину пословна просторија која има површину од 53,48 м² (тадашња продавница трговинског предузећа „Узор“ из Паланке) и пословне просторије које имају површину од 26,90 м² (тадашњи кројачки салон занатске задруге “Занатство“ из Смедеревске Паланке). Истим решењем ранијим сопственицима остављена су у својину и два двособна стана који по ставу 2. решења чине стамбени део поменуте зграде на кат. парцели

Из наведеног решења првостепени суд закључује да је у тренутку доношења решења 1965. године овде тужилац односно његов правни претходник био у државини непокретности пословне просторије површине 53,48 м² и да се у истој налазила продавница Трговинског предузећа „Узор“ Смедеревска Паланка што је утврђено из решења од 07.01.1965. године СО Смедеревска Паланка одељења за финансије.

По извршеној денационализацији ЂЂ и ЕЕ закључили су Уговор о куповини и продаји оверен пред Општинским судом у Смедеревској Паланци Ов. бр. ... од године са Трговинским предузећем „Узор“ из Сремске Паланке којим су продали исту ту просторију локал-део зграде у улици ... који се налази на кат. парцели ... а у површини од 53,45 м² са улазом из улице ... где је смештена Трговинска радња

„Будућност“. Из садржине тог уговора првостепени суд утврђује да је у тренутку сачињавања и овере уговора тужилац већ био у државини непокретности – пословне просторије и да се у истом налазила продавница „Будућност“.

Поред наведеног уговора уговарач ЂЂ закључује и Уговор о куповини и продаји оверен пред општинским судом у Смедеревској Паланци Ов.бр. ... од ... године са Трговинским предузећем „Узор“ из Смедеревске Паланке којим продаје два стамбена одељења у величини и то једно од 20 м² и друго од 15 м² а која одељења представљају и делове два двособна стана под тачком 4. решења о денационализацији са улазом из локала у улици ... – сопственост трговинског предузећа „Узор“ уз констатацију да су део зграде у улици ... која се налази на парцели ... и уписана у ЗКУЛ ... КО ...

Према том уговору произилази да су у наведена два одељења са улазом управо из локала у улици ... сопственика Т.П Узор и да продавац купцу одмах уступа државину. Првостепени суд из садржине наведена два уговора о куповини и продаји утврђује да је правним послом тужилац постао власник непокретности у укупној површини од 88,45 м².

Локал „Будућност“ се у књизи основних средстава трговинског предузећа „Узор“ (1965. – 1968. година) води под бројем 2007 - локал у ул. добављач ЂЂ из ..., датум набавке 31.12.1965. године, а књига основних средстава оверена је од одељења за финансије СО Смедеревска Паланка 05.02.1966. године и у истој књизи под бројем инвентара 2407, 2414 и 2527 евидентирана су улагања у објекат „Будућност“. Локал „Будућност“ у пословној документацији тужиоца евидентиран је и у картицама основних средстава број инвентара 2007, локал „Будућност“ добављач ЂЂ почев од датума 31.12.1966. године.

Решењем Привредног суда у Пожаревцу Фи 542/61 од 04.09.1961. године у регистру предузећа и радњи Среза Смедерево уписује се оснивање продавнице „Будућност“ у Смедеревској Паланци, Трговинско предузеће на велико и мало „Узор“ Смедеревска Паланка.

Из исказа саслушаних сведока и заступника тужиоца утврђује се да предметни локал представља стечајну масу стечајног дужника Гоша Узор Смедеревска Паланка и евидентиран је у извештају о економско-финансијском положају стечајног дужника Гоша Узор ДОО 27/06 од 27.07.2006. године што је утврђено и увидом у списе предмета Ст 7/06 Привредног суда у Пожаревцу.

Првостепени суд закључује да је тужилац савестан држалац непокретности локала на парцели 5228 (53,45+20+15 м²) и да рокови за одржај обзиром да се тужилац позивао на одржај као основ стицања својине су почели 04.07.1996. године, а имајући у виду измене и допуне Закона о основама својинско правних односа („Службени гласник РС“, број 29/96) који је ступио на снагу 04.07.1996. године и када се право својине на непокретностима у друштвеној својини по основу одржаја може стећи само према роковима који почињу да теку 04.07.1996. године.

Тужилац се у државини непокретности за коју тражи утврђење својине налази још од 60-тих година прошлог века при чему су тужилац и његов правни претходник имали мирну државину у погледу локала 53,45 м², просторија од 20 м² и 15 м² док разлика до 114 м² представља заједнички пролаз кроз сва три локала који се налазе у главној улици, а не само за локал од 53,45 м².

Првостепени суд утврђује да се тужилац налази у несметаној мирној државини непокретности локала од 53,45 м², просторије од 20м² и просторије од 15 м² још од 60-тих година прошлог века, да је исти савестан што се претпоставља а то нико није спорио да су рокови одржаја почели тећи 04.07.1996. године те делимично усваја прецизирани тужбени захтев као у ставу 1. изреке примењујући одредбе члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа.

Првостепени суд с обзиром да тужилац није доказао да је исти био несметан и у мирној државини у погледу пролаза у површини која представља разлику између 53,45

м2+20+15м2 и 114м2 нити да за исти има пуноважан правни основ у том делу одбија тужбени захтев.

Ценећи приговор пресуђене ствари који су истакли АА и ВВ, првостепени суд налази да је исти неоснован. Ово из разлога јер је увидом у списе предмета П 1142/15 утврђено да је тужбу поднео тужилац против тужених али да на страни тужених није била обухваћена Република Србија а предмет захтева је било утврђење права својине на локалу површине 114 м2 који се налази на кат.парцели ... као и право коришћења парцеле – земљиште под зградом која непокретност је уписана у лист непокретности ... КО Пресудом Привредног суда у Пожаревцу П 541/14 од 12.06.2015. године тужбени захтев је усвојен али је иста укинута решењем Привредног апелационог суда Пж 5505/15 од 12.11.2015. године. У поновном поступку пресудом Привредног суда у Пожаревцу П 1142/15 од 12.02.2006. године одбијен је тужбени захтев тужиоца „Гоша Узор“ д.о.о. у стечају као неоснован, а Привредни апелациони суд је пресудом Пж 2134/16 од 21.03.2018. године потврдио наведену пресуду и одбио жалбу тужиоца. У образложењу те пресуде наводи се да тужилац јесте савестан држалац непокретности локала на парцели 5228 при чему су рокови одржаја почели тећи тек 04.07.1996. године а како у конкретном случају држалац непокретности на којој други има право својине стиче исту одржајем по протеклу од 20 година то је правилно првостепени суд нашао да је тужбени захтев неоснован с обзиром да на дан доношења одлуке суда није протекао двадесетогодишњи рок који тече од 04.07.1996. године.

Првостепени суд утврђује да не постоји идентитет у погледу странака и чињеничног основа - идентитета периода прописаног чланом 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа те како не постоји субјективни идентитет и чињенични идентитет то даље закључује да је истакнути приговор пресуђене ствари неоснован. Наиме, тужбени захтев је усвојен у односу на тужене који су нужни супарничари у овој правој ствари, а Република Србија је уписана као носилац права на земљишту, облик својине – државна, док је првотужени као корисник предметне парцеле са обимом удела од 100/114, друготужени као корисник са обимом удела 10/114 а трећетужени као корисник са обимом удела 4/114, те како су по тада важећим прописима права на објекту и на земљишту неподељена и ималац стицања права на згради односно у посебном делу зграде по самом закону стиче и право да користи земљиште на коме је зграда изграђена то су тужени нужни супарничари те су пасивно легитимисани у овом спору.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално правне одредбе из члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа а за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које у битном прихвата и другостепени суд. Сагласно овлашћењима из члана 396. став 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да се жалба тужених (пре свега АА и ВВ) одбија другостепени суд неће детаљно да образлаже пресуду с обзиром да прихвата чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда као и примену материјалног права.

Имајући у виду да је првостепени суд утврдио, што није било спорно да је тужилац у савесној и мирној државини непокретности за коју тражи утврђење својине, а у делу у коме је усвојен тужбени захтев и то још од 60-тих година прошлог века, да су рокови за одржај сагласно изменама и допунама Закона о основама својинскоправних односа почели тећи 04.07.1996. године те да је од тада па до подношења тужбе (то је 14.09.2018. године) и момента одлучивања у овој правој ствари протекло више од 20 година, првостепени суд је правилно закључио да је тужбени захтев тужиоца основан и да је тужилац по основу одржаја, а имао је и пуноважан правни посао који води стицању својине, власник са обимом удела на предметној непокретности како првостепени суд утврђује у ставу 1. изреке.

Жалбени наводи тужених АА и ВВ, који у битном истичу да је првостепени суд требао одбацити тужбу тужиоца и да је реч о пресуђеној ствари су неосновани.

Наведено из разлога, јер је првостепени суд утврдио да не постоји исти идентитет странака на страни тужених као у предмету Привредног суда у Пожаревцу П 1142/15 у коме је одбијен тужбени захтев тужиоца. Ово из разлога јер је на страни тужених као нужних и јединствених супарничара у овом поступку обухваћена и Република Србија која је у катастру уписана као носилац својине на парцели на којој се налази предметна непокретност. Осим наведеног првостепени суд правилно закључује да не постоји ни идентитет чињеничног основа из парнице П 1142/15 и ове парнице. Ово из разлога јер је првостепени суд правилно утврдио да је у претходној парници П 1142/15, период одржаја на који се позивао тужилац био краћи од 20 година, док је у овој парници период одржаја дужи од 20 година, те дакле није реч о истом чињеничном основу на коме тужилац заснива свој тужбени захтев, а тужилац захтева утврђење својине по основу одржаја.

Из наведених разлога жалбеним наводима тужених АА и ВВ није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде у ставу 1. изреке исте при чему је првостепени суд такође утврдио да је у предлогу за деобу – уређења начина коришћења непокретности од 12.05.1995. године који је поднео АА Општинском суду у Смедеревској Паланци ванпарничном одељењу у ком је противник предлагача Трговинско предузеће „Узор“ Смедеревска Паланка наведено да међу странкама није спорно власништво односно сувласништво на предметној непокретности, да је ТП „Узор“ у поседу свог дела који је физички заведен и представља продавницу која се граничи до улице Први српски устанак. Стога се не могу прихватити као основани ни жалбени наводи тужених АА и ВВ, да се на основу уговора који је тужени закључио са БЂ не може ни на који начин одредити који локал је био предмет продаје по том уговору. Првостепени суд је и вештачењем у овом поступку утврдио идентификацију непокретности за коју тужилац тражи утврђење својине. Насупрот наводима из жалбе наведених тужених, чињенице које тужилац у овој парници истиче и то је да је у државини од преко 20 година почев од 04.07.1996. године нису чињенице које је могао истицати у ранијем поступку који је правноснажно окончан да би тужилац у раније правноснажно окончаном поступку могао тражити понављање поступка. Чињеница на коју се тужилац позива у овом поступку и то да је протекао рок од 20 година почев од 04.07.1996. године је чињеница која је наступила након ранијег правноснажног пресуђења.

Имајући у виду да су сви тужени нужни и јединствени супарничари и сагласно одредби члана 210. Закона о парничном поступку сматрају се као једна странка јер се спор може решити према њима само на једнак начин, а како тужени БЂ супротно наводима у жалби није признао тужбени захтев него га није оспоравао, те како је Република Србија оставила на оцену првостепеном суду одлуку о тужбеном захтеву то трошкови парничног поступка на њих падају солидарно те је првостепени суд правилно одлучио о трошковима уз правилну примену одредби члана 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку а висину трошкова одмерио правилном применом АТ, ТТ и трошкова вештачења које је сносио тужилац.

Када је у питању решење о исправци првостепене пресуде, онда је жалба тужених АА и ВВ основана.

Одредбом члана 362. став 1. Закона о парничном поступку је прописано да ће грешке у именима и бројевима као и друге очигледне грешке у писању, недостаци у облику и несагласности преписа пресуде са изворником пресуде исправити председник већа.

У конкретном случају, првостепени суд је донео решење о исправци по службеној дужности, а нису били испуњени услови из члана 362. став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, првостепени суд је пропустио да у изреку пресуде унесе

одређене податке о границама непокретности, те није реч о грешкама о именима и бројевима или очигледним грешкама у писању и рачунању него о евентуалном пропусту првостепеног суда да одлучи о захтеву тужиоца у целости. У том смислу је тужилац могао тражити доношење допунске пресуде што није учинио, тако да првостепени суд није могао решењем о исправци да допуњује пресуду а како нису били испуњени услови из члана 362. став 1. Закона о парничном поступку то решење је ваљало укинути без враћања на поновно одлучивање првостепеног суда. Осим наведеног у примарном тужбеном захтеву о коме је првостепени суд одлучио тужилац није навео податке, које првостепени суд решењем о исправци уноси под тачком 1. изреке.

Из свих наведених разлога и применом члана 390. и члана 401. тачка 3. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу I и II изреке.

С обзиром да тужени нису успели у жалбеном поступку, при чему су тужени АА и ВВ успели у незнатном делу са жалбом против решења о исправци, то туженима не припадају трошкови другостепеног поступка па је применом одредаба члана 165. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу III изреке.

МН/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Младен Николић, с.р.

За тачност отправка